

Баба Гребетничка

Микола Костомаров

— Дідусю, розкажи нам казку невеличку.
"Яку ж би вам сказати",— пита дітей старий.
— А от про відьму ту, про бабу Гребетничку,
Що бачив ти колись, як був ще молодий!

"Ану вас з нею! От, пристали реп'яхами!
Себто, як кажеться, козі смерть нагадав!
Потішу, дітки, вас я іншими казками:
Ось слухайте, сеї ще я вам не казав".

І став казати їм дід про дивну кобилицю;
Чом сонце тричі в день переміни свій лик;
Як лицар добував зо дна морську царицю;
Без черепка ходив по світу чоловік.

Такі дивизії кому б не сподобались?
Всяк ласий до казок, як кішка до сальця;
А діти все собі на ослінцях хилялись
І не второпали ні одного слівця.

їм, так як дівчині нова шовкова стрічка,
Усе роїлася та баба Гребетничка!

Дідусь казав та й став на діти поглядати:
— Якої матері це я кажу стінам?
Лягайте ж, коли так, лягайте зараз спати.
Нехай лихий, не я, казок накаже вам!

— Дідусенько,— услід хлоп'яти розкричались.
А дід собі роззувсь і світло загасив.
— Лягайте спать,— кричить,— чого розташувались?
Лягли, а молодик на їх в вікно світив.

— Лягли? Глядіть же ви, у мене не возіться! —
А бідну дівтору і сон-то не бере.
Все Гребетничка, знай, на думці їм вертиться;
І от один братам щось на ухо верзе.

Аж гульк! Ой! ой! ой! ой! Якраз посеред ночі
Старая бабище у хаті під вікном.
Суха, як очерет, заплющені в їй очі;
Киває на дітей і дражнить язиком.

Дідусь мерщій схвативсь та разом скік із печі!
— Ось-ось я, діточки! Чого підняли крик?
Мани нема! — Та ба! На дідівськїї речі
Мов дерев'яний став у дітвори язик.

Всю ніч пролежали вони трохи живїї;
А вранці дідові і почали казати.
— От бачте,— дід сказав,— хлоп'ята навіснії,
Я ж говорив, об сім товктися вам не статі!

От бач! Накликали чорт батька зна що в хату!
От треба до попів йти хати освятити!
І треба лишнюю копійку віддавати?
Ломакою б за се гарненько вас побити!

У той же день прийшли з свяченою водою
Нечисту силу гнати з села духовники,
Дідусь наш морщиться, киває бородою,
Пропали таки-так аж два четвертаки!!

І з тій пори мана, суха, як влітку шпичка,
Вже не приходила хлоп'яток турбувати;
Зате і дітвора про бабу Гребетничку
Не тільки говорить, боїться і згадати.